

Arrest

**nr. 95 694 van 23 januari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari 2013 om 15 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens het administratief dossier werden diverse bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van verzoeker.

1.2. Op 17 januari 2013 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Verwerende partij treft op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, dat terstond betekend wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie G. V., Adviseur [...] wordt aan [...] de persoon die verklaart zich E. M. K. te noemen, geboren te Sidi Abderrezak op 30.04.1973, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.*

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen ;

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden ;*
- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is HJ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid*
- artikel 74/14 §3, 4*: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft op 15/03/2012 een huwelijksdossier ingediend bij de stad Mechelen samen met een Belgische vrouw C.A.[bedoeld wordt G.A.]

Op 17/08/2012 weigerde de gemeente Mechelen het voorgenomen huwelijk tussen betrokkene en C. A. te voltrekken, na negatief advies van de Procureur des Konings te Mechelen. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft zich bovendien schuldig gemaakt aan diefstal met braak inklimming valse sleutels feiten waarvoor hij veroordeeld is door de Correctionele rechtbank van Antwerpen op 06/05/2011 tot 10 maand gevangenisstraf.

Bovendien werden meerdere processen-verbaal opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van diefstal, winkeldiefstal en drugs.

[Een reeks PV nummers wordt aangehaald]

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere Bevelen om het Grondgebied te Verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 12/05/2012. Betrokkene heeft alsdusdanig geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden ;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Ingevolge een politiecontrole op 18/11/2005 door de politie van Mechelen kreeg betrokkene betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uiterlijk op 23/11/2005.

Ingevolge een politiecontrole op 09/12/2003 door de politie van Oostende kreeg betrokkene betekening van een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13),

Ingevolge een politiecontrole op 04/07/2010 door de politie van Gent kreeg betrokkene betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uiterlijk op 09/07/2010.

Ingevolge een politiecontrole op 01/08/2010 door de politie van Brussel kreeg betrokkene betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uiterlijk op 06/08/2010. Er werd een PV [...] uit hoofde van diefstal met braak uit een voertuig ten laste van betrokkene opgesteld. Ingevolge een politiecontrole op 07/08/2010 door de politie van Anderlecht liet men betrokkene beschikken wegens een recent afgeleverd bevel van 01/08/2012.

Ingevolge een politiecontrole op 22/08/2010 door de politie van Antwerpen liet men betrokkene beschikken wegens een recent afgeleverd bevel van 01/08/2012. Er werd een PV [...] uit hoofde van diefstal ten laste van betrokkene opgesteld

Ingevolge een politiecontrole op 28/08/2010 door de politie van zone Minos Antwerpen liet men betrokkene beschikken wegens een recent afgeleverd bevel van 01/08/2012. Er werd een PV [...] uit hoofde van winkeldiefstal ten laste van betrokkene opgesteld

Ingevolge een politiecontrole op 31/08/2010 door de politie van Lier kreeg betrokkene betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uiterlijk op 05/09/2010. Er werd een PV [...] uit hoofde van winkeldiefstal ten laste van betrokkene opgesteld,

Ingevolge een politiecontrole op 23/09/2010 door de politie van Antwerpen liet men betrokkene beschikken wegens een recent afgeleverd bevel van 31/08/2010.

Ingevolge een politiecontrole op 24/09/2010 door de politie van Turnhout werd betrokkene opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen op 25/09/2010 uit hoofde van diefstal met braak. Feiten waarvoor hij op 06/05/2011 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot 10 maand gevangenisstraf. Betrokkene werd op 21/06/2011 weerhouden met het oog op een verwijdering in de gevangenis van Antwerpen. (Art 7 al 1, 2 en 3), Betrokkene werd vrijgesteld uit de gevangenis op 06/07/2011.

Ingevolge een politiecontrole op 17/08/2011 door de politie van Antwerpen kreeg betrokkene betekening van een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Er werd een PV [...] uit hoofde van drugs ten laste van betrokkene opgesteld.

Ingevolge een politiecontrole op 12/05/2012 door de politie van Mechelen kreeg betrokkene betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uiterlijk op 11/06/2012.

Samengevat werden er processen verbaal opgeraakt te zijnen laste uit hoofde van diefstal, winkeldiefstal en drugs.

[Een reeks PV nummers wordt aangehaald]

Betrokkene heeft op 15/03/2012 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Mechelen samen met een Belgische vrouw C. A. Op 17/08/2012 weigerde de gemeente Mechelen het voorgenomen huwelijk tussen betrokkene en C. A. te voltrekken, na negatief advies van de Procureur des Konings te Mechelen. Bovendien geeft zijn intentie om te huwen niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.[...]”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

3.2. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod met onderhavige vordering bestreden wordt. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. In wat als een eerste en enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich hoofdzakelijk beperkt door te stellen dat vertoger niet in het bezit is van een geldig visum en dat vertoger geen gevolg zou gegeven hebben aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12/05/2012.

Dat deze motivering noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien stereotiep en inhoudelijk niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2 Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid*

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is en in strijd met het dossier: vertoger verwijst hier nogmaals naar het feit dat hij een dossier had ingediend bij de Stad Mechelen om te huwen met mevrouw G.A. en dat hij tegen deze weigering beroep heeft aangetekend en dat deze zaak nog hangende is voor de Kortgedingrechter.

Dat bovendien met geen woord gesproken wordt over de samenleving met mevrouw G.A. waarvoor een aanvraag werd ingediend bij de Stad Geel op datum van 03/09/2012 en waarvoor de wijkagent reeds de nodige woonstcontrole heeft uitgevoerd alsook het verhoor heeft plaatsgevonden bij de Politie van de Stad Geel.

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertoger dan ook het verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat de ten gronde ontwikkelde middelen minstens aantonen dat vertoger beschikt over ten minste een schijn van recht; “.

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

4.3.4. Verzoeker poneert dat de bestreden beslissing “*zich hoofdzakelijk beperkt door te stellen dat vertoger niet in het bezit is van een geldig visum en dat vertoger geen gevolg zou gegeven hebben aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12/05/2012*” doch de bestreden beslissing bevat uitgebreidere feitelijke overwegingen dan de voormelde die allen op gelijke voet staan. Verzoeker kan niet dienstig selectief bepaalde feitelijke overwegingen uit de bestreden beslissing lichten om vervolgens dan een schending van de formele motiveringsplicht op te werpen omdat ze slechts “*hoofdzakelijk*” de door hem genoemde feitelijke overwegingen zou bevatten.

4.3.5. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt prima facie derhalve niet aangetoond, temeer daar de Raad vaststelt dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin ze opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing *“niet correct is en in strijd met het dossier”*. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.6. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het voorgenomen huwelijk van verzoeker met G.A., gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Betrokkene heeft op 15/03/2012 een huwelijksdossier ingediend bij de stad Mechelen samen met een Belgische vrouw C.A. .Op 17/08/2012 weigerde de gemeente Mechelen het voorgenomen huwelijk tussen betrokkene en C.A. te voltrekken, na negatief advies van de Procureur des Konings te Mechelen. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf”. De Raad acht deze motivering deugdelijk en pertinent, en zij wordt bevestigd door de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zijn intentie om te huwen is afgeketst op een weigering van de gemeente Mechelen om het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Verzoeker hecht blijkens zijn verzoekschrift veel belang aan het feit dat hij tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, maar deze procedure heeft geen invloed op zijn illegale verblijfssituatie, minstens toont verzoeker dit niet aan. Evenmin kan verzoeker rechten ontlenen aan het feit dat deze rechtbank van eerste aanleg mogelijkerwijs binnen enkele dagen zou uitspraak doen over verzoekers beroep.

4.3.7. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing zou dienen rekening te houden met het voornemen van verzoeker om met G.A. een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten, daar waar zulk voornemen geen invloed heeft op de verzoekers illegale verblijfssituatie en verzoeker bovendien zelf aangeeft dat de stad Geel op 23 oktober 2012 besloten heeft deze aanvraag voorlopig niet te registreren en ten bewijze daarvan het stuk aan zijn verzoekschrift toevoegt .

4.3.8. De loutere intentie om te huwen of om samen te wonen vormt geen vrijgeleide voor verzoeker om niet in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten (cfr. RvS 4 februari 2002, nr.103.082). Verder is er geen verblijfsprocedure hangend in de zin van van artikel 40 bis juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

4.3.9. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoeker indien er geen belemmering meer is voor de huwelijksvoltrekking, vanuit zijn land van oorsprong een visumaanvraag indient met het oog op het afsluiten van een huwelijk. Zij zal dan wel dienen gepaard te gaan met een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, dat verzoeker heden niet aanvecht.

Het enig middel is prima facie ongegrond.

De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

M. EKKA